

CASA DE INES

NUȘA CHIBICI

“Casa de Inés” este o invitație generoasă de a intra în *propria noastră casă, împreună, în acest spațiu comun*, unde toate diferențele dispar și eu *devin tu-el-ea, punctul acela de convergență* a tot și toate, când bucuria, durerea, speranțele *celorlalți* sunt, de fapt, *ale noastre, ale tuturor*, ca ființe umane, unde nimic nu ne separă ci, pur și simplu, *totul* ne unește.

Cu drag, o dedic tuturor celor care au pășit împreună cu mine, în acest *spațiu comun, devenind familia mea...*

In Memoriam , Artur Silvestri

Denumirea de Maestru, folosită adesea, capătă uneori, conotații profunde, încercând emoțional și semantic un cuvânt care, prin el însuși, nu ar putea face o trimitere *mai departe*, dacă nu ar exista un mesaj. De cele mai multe ori, cuvintele sunt forma rostită a ceva, fără să poată exprima esența, ci doar să o presupună, să te poarte spre ea - esență pe care, oricum, nu o vom găsi pe calea rostirii.

Și denumirea de *înțelept* este adesea *statică*, neputând să cuprindă *povara* căutării discipolului, pentru împărtășirea a ceea ce, mai presus de a fi o taină, este, prin excelență, un alt fel de chin. Apropape, totdeauna, am considerat limbajul nearticulat, superior cuvântului, tocmai datorită faptului că în el, este cuprinsă și un fel de *gestică primară*, care, împreună cu sunetul brut, se apropie mai mult de esența, a ceea ce se *vrea* transmis.

Un fel „nesăbuit” de comunicare, „ce aparține vieții, naturii universale” - Artur Silvestri

Eu, personal, l-am cunoscut și urmat pe tainicul Artur Silvestri, ca pe un înțelept, pregătindu-mă să primesc ceva din „frumusețea lumii cunoscute”, ceva din taina ei, urmând calea inimii, care, deși conflictuală și chiar irațională, este singura care duce spre adevăr. Această schimbare de paradigmă a adus cu sine, mișcări interioare cu accente grave, făcând ca adevărul să se lepede de argumentele logice și să se reveleze prin *simțuri*, *semne*, într-o lume diferită și, prin aceasta, paralelă, în care un alt ochi s-a deschis, *pentru a putea vedea acolo unde doar se poate simți*. Așa am învățat că a crede nu înseamnă, neapărat, absența îndoielii, cât prezența plină de har a iubirii, ca singurul miracol *desăvârșit*, pe care omenirea îl poate trăi,

ca loc *comun* între divin și umanitate. Iubirea liberă, naturală, pentru tot, pentru că totul este viu, iubirea ca și cale, ca și destin, care *tulbură* lumea ta lăuntrică, făcând posibilă desăvârșirea a toate celor din jur, prin care omul însuși se desăvârșește.

Forța magică pe care o răspândea, în conversații târzii, făcea clipa eternă, ispitindu-te să încerci atemporalitatea, spațialitatea, desprinzându-te de real, ducând spre mai departe, propriile limite. Așa am descoperit *aici-ul* și *acum-ul*, ca parte a eternității universale, ce conectează în mod dramatic și sublim, trăiri, emoții, experiențe irepetabile și, prin aceasta, eterne; că măreția gravitează în mic, în firul de iarbă și, egal, în firul de nisip, „că există aici, pe pământ, lângă noi, la îndemâna noastră și totuși, invizibil celorlalți, un spațiu privilegiat, un loc paradisiac, pe care, dacă ai avut norocul să-l cunoști, nu-l mai poți uita, apoi, toată viața”. 1*

„Uite, Dimitrie, ... eu Artur, sunt și scaunul ăsta și masa asta cu praful ei stelar așternut așa de subțire că nici nu-l vezi! Dar mai ales sunt văzduhul care dă aripi pasărei măiestre să se înalțe spre ceruri și sunt și acea pasăre. Sunt fumul tău de țigară, sunt cuvântul și sunt liber!

Liber să fac ce vreau, să fiu cu cine doresc și cât de mult doresc. Știu că tu, Dimitrie, mă înțelege, deoarece ne-am mai întâlnit în această nebuloasă care leagă Ființa de Neființă, care leagă Clipa de Eternitate...” 2*

1* Mircea Eliade, „Noaptea de Sânziene”, Editura Tana, 2009, vol. I, pag.8

2* In memoriam, „Artur Silvestri, marturii tulburatoare”, Ed.Carpattia, 2009, pag.67

După treisprezece ani... capitolul care lipsea...

Cred, că dacă am renunța, pentru o clipă, să dăm nume anotimpurilor, jucându-ne, inocent, cu timpul, *am învăța* să deosebim zilele, după *alte semne*: nu știu să spun, exact, care și nici să le dau un nume, dar, ar fi interesant, să ne imaginăm. Era o după amiază de februarie, ploioasă, gri, un februarie *necunoscut*, până atunci; culorile dispăruseră, ca și cum ar fi fost, totul, programat, doar miresmele îndepărtate, ale florilor, încercau să mențină, în echilibru, acea *cădere*, spre o confuzie totală...

„Ce anotimp poate fi?”, m-am întrebat, și am ieșit din acea încăpere, când tocmai suna prietenul meu, din Israel.

- Cât ai mai scris? Corectăm?

- ...

- Intrăm?

- Intrăm!

Clik, și *cartea s-a deschis*:

„În încaperea puțin mai mare decât o debara, s-a lăsat întunericul...”

În timp ce le rosteam, cuvintele căpătau viață, atrăgându-mă în spațiul acela *îngust*, în care nu mai intrasem de treisprezece ani și în care, nu exista nici o fereastră.

Afară, străzile deveniseră pustii, fără urmă de viață.

Ne jucam printre rânduri, la întâmplare, ceea ce mă amuza, într-un fel special, gândindu-mă, că acest *gest*, atât de *simplu*, ar fi fost de neimaginat, cu ani în urmă: mișcam mausul în sus,

în jos, mai înainte, din nou înapoi, până când s-a potrivit și ne-am oprit, exact, unde rămăsesem:

„Aș vrea să mai rămân,/ Dar, viscolul, din mine, m-a răscolit / Și s-a făcut răcoare/ Și-a început să ningă, înspre soare...”

Era o zi senină și caldă, de sfârșit de mai. Rezemată de fereastră, priveam cum alergau norii, în sensul opus mersului trenului, urmărindu-le conturul cu degetul... Din când, în când, peste verdele pal, al dealurilor, îmi regăseam chipul frânt, în mai multe imagini: unele, suprapuse peste chipurile celor din jur, într-o perpetuă mișcare și recompunere, altele, atât de transparente, încât dispăreau.

Cu un simplu gest, de schimbare a poziției, nimic, din ceea ce văzusem, nu se mai păstra... cartea, pe care o țineam pe genunchi, a căzut cu zgomot înăbușit, pe mocheta din tren:

„Mit și realitate”: cât de dramatic mi se părea acest „și”!, punte între două lumi, *aparent*, separate: „*ar fi o naivitate tragică să credem că putem continua la nesfârșit, la același nivel mental, în care ne aflăm în prezent*”. Și atunci? Atunci, am ridicat cartea, cu mișcări nesigure, pentru că trenul se oprise și, ușor, m-am dezechilibrat.

Gara din Madrid pare un orașel improvizat, cu terase, magazine, scări rulante și, ca o atracție, absolut inedită, o grădină botanică în miniatură, cu plante tropicale și un lac cu broaște țestoase, chiar la intrare. Nu aș putea spune, de câte ori m-am pierdut, pe aleile înguste, ca într-o expediție imaginară, de fiecare dată, diferită, într-un peisaj *identic*, sau de câte ori *aș fi putut* pierde trenul, din cauza unei broaște țestoase, care mă dusesse pe tărâmurii îndepărtate, doar privind-o. Ca să nu mai amintesc de scările rulante, pe care m-am plimbat, de câteva ori, în aceeași zi, în direcții diferite, fără să ajung pe peron...

Ar trebui puse indicatoare pentru visători, m-am gândit, chiar dacă ar părea ridicol, într-o lume care a încetat să mai viseze.

Am urmat cursul firesc, al celor care au coborât din același tren, și așa, nu am reușit să mă pierd, ajungând la ieșire.

După toate semnele, nu părea o zi obișnuită: mergeam să întâlnesc un *maestru al cuvântului rostit*, unul dintre pușinii, care mai știu să dezvăluie, *acea punte*, dintre „Mit și realitate”, făcându-ne conștienți, de menirea noastră, în lume. Poate, din acest *simplu motiv*, aveam senzația că ne cunoșteam, de la *începutul tuturor timpurilor...* deși, atunci ne vedeam, pentru întâia oară....

- Ai prefera să vizitezi ceva, anume, în Madrid?

- Poate, o plimbare prin „Retiro” ...

Mergând în pas domol, spre intrarea în parc, între o vorbă și alta, am scos din geantă sticla de apă, căutând, cu privirea, un coș. Chiar în acel moment, cu un gest firesc, mi-a luat din mână sticla, s-a dat doi pași înapoi, înclinându-se, ușor, și a aruncat-o, cu mare dibăcie, exact în centrul coșului, din apropiere - așa cum, în copilărie, ne jucam aruncând la țintă. Fapt care, nu doar m-a amuzat, tocmai de aceea, îl povestesc.

Poarta, spre intrarea în parc, era larg deschisă, mirosea a iarbă proaspăt cosită... soarele cădea pe umeri și pe spate, ca o blândă mângâiere... sfârșitul lui mai... febril...

- Legenda spune, că nu mai există cale de întoarcere, odată ce ai intrat, pe această poartă. Gândește-te, bine! Va trebui să mergi, până la capăt!... dar, poți să îți pui o dorință... „El Ángel Caído”, sub care te afli, este purtător de lumină...

O pasăre a fâșnit de lângă statuie, lovind umărul meu stâng, chiar atunci, lăsând în urmă o zbatere, ca un semn, și totul a căpătat un alt înțeles.

Madridul este un oraș cosmopolit, cum bine se poate imagina, cu bulevarde largi, aglomerate, dar și cu străduțe mici, atrăgătoare, cu aer parizian.

- Am senzația că suntem în Paris... a spus, puțin visător, când un cântăreț ambulant, încerca primele acorduri, în timp ce ne așezam la o masă: *Sous le ciel de Paris...*

„*Sincronicitățile sunt la fel de enigmatice și misterioase ca și fenomenul discontinuității în fizică*”... mi-am amintit că citi-

sem, undeva și, pentru câteva clipe, m-am trezit hoinărind pe alte străzi, neumbrate, departe...

Am râs mult, pe seama poveștilor improvizate - are un dar nativ, de a povești - , apoi, am împărțit întâmplări, ca între buni prieteni. Trecuse ușor de miezul zilei, când norii s-au rupt, dintr-o dată, deasupra noastră, ca un fenomen absolut *local*: pe altă stradă, paralelă, era soare...

Și nici nu știu, pe unde a trecut ziua!

Seara, la întoarcere, după ce am umblat prin librării și pe străduțe întortochiate, în tren, m-a urmărit imaginea „Ingerului Căzut”; am simțit, așa cum spusese, că începea să se scrie, capitolul care lipsea...

În dimineața următoare, mă gândeam să-l sun, pe prietenul nostru și să-i povestesc despre acea *întâlnire*, despre întâmplările „nemaivăzute, nemaiauzite”, petrecute sub ochii noștri, în acea zi...

- Nu găsesc nimic, din ceea ce citești. La ce pagină ești?

- Cea care se scrie... acum...

- ?!

Am convenit, ca de obicei, la o plimbare pe râul Turia, un parc cu alei bine definite, multă vegetație, și fântâni arteziene, în plin centrul Valenciei, unde adesea, alergam după porumbei, spre surprinderea multora...

- Cum a fost, călătoria la Madrid?

- Știu și eu... *Al principio fue el Ángel Caído*...

- Mi se pare foarte original. Hahaha!! Habéis empezado por el “Retiro”... interesante principio... apoi, privind cerul: se anunță furtună mare!!

Ajunsesem sub podul de flori, una dintre splendorile orașului, când fulgerele veneau pe urma noastră, iar ploaia deasă, rece, deja, ne udase; unii, desupra podului, trecând grăbiți, prin ploaia zgomotoasă, printre mașini claxonând, voci gălăgioase, alții, dedesupt, lipiți de zidul cald, al podului, ascultând, în tăcere, legenda „Îngerului Căzut”, pe care începusem să o povestesc, de la capăt...

Și, în tot acest timp, Radio „Anima”, transmitea *în direct*: „un copac cu flori...”, „în încaperea puțin mai mare decât o debara...”, „ochiul gestant până acum o secundă...” iar, *afară... afară...* se declara *pandemie, stare de alarmă la nivel planetar...*

Dinspre „Retiro”, pe cerul întunecat, printre gemetele *celor căzuți*, apăreau raze fulgerătoare, ca o amenințare, alteori, în zori, raze de lumină, purtătoare de speranță și viață, ca o alinare...

În încăperea puțin mai mare decât o debara, s-a lăsat întunericul, compact, rece, întărindu-mi senzația de *cavou* și de moarte iminentă... Vântul sufla în rafale, neprietenos, malefic, făcând să se miște ferestrele caselor, acoperișurile, sticlele și cutiile de conserve lăsate, la întâmplare, pe străzi...

- Ce întuneric! Ce frig! O noapte câinească!

- Este atât de întuneric, de parcă nici nu mai am corp!, sunt doar *voce și aer...* și, mai ales, încerc un sentiment de *libertate, fără egal*. Ce curios! *Libertate, într-un cavou!* Știi unde este întrerupătorul?

- S-ar putea, ca pe lumină, să fie și mai rău...

Clik

- Un gemantan, pâine și o sticlă cu apă? Asta e tot ce a mai rămas, din toată casa noastră? Tot ce am avut și am sperat a încăput într-un gemantan și o sticlă cu apă?

- Cred, că în sticla cu apă, a încăput cel mai mult. *Setea* este cea mai aproape, de moarte...

- Mă gândeam eu, că era mai bine, pe întuneric ! Și ironia, văd ca nu te-a părăsit!

- Spune-mi, că nu este adevărat!

- ??!!

- Spune-mi, că-nu-este-adevărat!

- Nu pot să spun, ce nu știu... noaptea, toate pisicile sunt negre.

- Și Victor? Și mama? Ne despart de ei, cinci mii de km! Când am să-i mai vad? Am să-i mai văd? Nu poate să ni se întâmple, așa ceva ! Cu ce am greșit? Cu-ce-am-greșit?

- Întreabă-l, pe Dumnezeu! Întreabă-l, mai des, poate, o să-ți răspundă...

- Ai văzut, că am intrat într-un *cuib de hoți*? Că suntem într-o cloacă? Cel, căruia îi spuneau Puriu, a făcut pușcărie prin Italia, celălalt, care conducea mașina, beat mort, a stat închis,

vreo patru ani, în Turcia și toți trăiesc numai din furat și umblă cu mașini furate! Ai văzut ? Nu știi, ce o să se aleagă, de noi. În ce am intrat?

- Nu ai vrut tu, să emigrezi? În ce am intrat, este clar, ai spus-o singură. Ceea ce nu e clar, este cum o să ieșim, dacă... o să ieșim...

- Am picioarele umflate, ca niște butuci! Sunt murdară! Mi-e foame, mi-e somn. Unde, aș putea să mă spăl? Nu știi ce este dincolo de acești pereți!

- Ți se întâmplă, toate, în același timp? Și, la care întrebare ai vrea să răspund, mai întâi?

- Dă, cu banul!

- Sunt lefter!

- Camera aceasta nu are nici o fereastră! E sinistru!

- Sună original, *libetate, într-un cavou!* Văd, că nici muza, nu te-a părăsit! Era mai bine, pe întuneric, n-am spus eu?

Clik. Și nu ne-am mai văzut.

Întunericul a venit brusc și total! A venit, sau *a fost acolo* tot timpul? Era un întuneric compact, *vâscos*, cum nu mai întâlnisem până atunci. Lucrurile își pierduseră forma, deveniseră realitate *deformată*. Părea întunericul inițial, de dinainte de cuvânt. Mă *lepădasem*, ușor, de de trup - gând suspendat în întuneric! Oare gândurile au viață?

Am adormit plângând, fără să simt pe unde a trecut noaptea. Cred, că a trecut, pe furiș! Când m-am trezit, un fir subțire de lumină se deșira, timid, pe sub ușa și mirosea, puternic, a cafea. (mirosul de cafea îmi amintește, și acum, de acea dimineață). Am deschis ochii, cu teamă, apoi, m-am răzgândit și i-am închis, din nou, tremurând! Era frig, în încăperea aceea! „De ce să-i deschid? Ce să văd? Nu se schimbase nimic, peste noapte! Nu? Nu. Și, ce am să fac? Am să rămân cu ochii închiși, toată viața? Nu vreau! Atunci, ai să-i deschizi, fără să vrei!”- mi-a susurat o voce, neștiută, neștiut de aproape, aproape de tot.

- Trezește-te!